

1977/78

Preproste

besede

1 ✓

1977/78

Z A O T R O K E A F R I K E

Danes je še v nekaterih deželah vojna. Zato moramo pomagati tem otrokom. Odrečemo se vseh sladkarij, zberemo denar in ga damo za lačne otroke. Za denar bomo kupili tudi šolske torbice.

Milan Tuš, 1. razred

V Afriki so revni in imajo malo hrane. Nekateri otroci nimajo mame ne očeta. Tudi šolskih potrebščin nimajo. V našem razredu smo zbirali za te otroke.

Goran Pevec, 1. razred

V Afriki so še revni otroci. Mi pionirji pa jim lahko pomagamo. Namesto da bi kupili žvečilni gumi, smo dali za torbice. Želim, da bi jim vsi pomagali tako, kot smo jim mi.

Anica Grčar, 1. razred

Zbirali smo denar. Vsak učenec je prinesel dinar za revne otroke. Ti so revni zato, ker je bila pri njih vojna. Za te otroke bomo kupili šolske torbice.

Branka Uhan, 1. razred

Letos smo že 23 let v svobodi. V miru in svobodi hodimo v šolo, se učimo in govorimo v svojem jeziku.

V nekaterih deželah je pa še vedno tako, da se narodi borijo za mir, svobodo in svoj jezik. Tam, kjer je vojna, je tudi lakota, pomanjkanje in trpljenje. Otroci ne morejo hoditi v šole, ne morejo se učiti, nimajo oblek in ne šolskih potrebščin. Zato smo zbrali denar za šolske torbice in jih poslali otrokom Afrike.

Vsem otrokom te dežele želimo vsi otroci naše domovine svobodo in mir.

Bojca Peterlin, 3. razred

D R A G I M O J P R I J A T E L J

Želim, da bi bili v novem letu tako svobodni, kakor smo mi! Da bi imeli dovolj hrane in obleke! Želim, da bi z veseljem nosili naše torbice, ki jih je prispevala naša šola. Radi smo zbrali denar za vaše torbice.

Vesel bi bil, če bi te nekoč videl!

prijatelj iz Jugoslavije

Dragi Palestinec, v Jugoslaviji velikokrat pomagamo ljudem po svetu, ki so revni, a pravični. Tudi mi smo bili sirote. Krivični ljudje so nam pobijali mame in očete, tre požigali domove. Danes smo bogati, ker smo svobodni.

Pionirji z naše šole smo radi zbirali denar za torbice.

tvoj prijatelj

Šla sem v trgovino po bonbone. Domislila sem se na vas, ki živite v žalosti in se borite za svobodo. Denar, ki sem ga hotela porabiti za sladkarije, sem dala za tvojo torbico.

Tudi pri nas so se naši starši nekoč borili proti sovražniku.

Zmagali so!

Tudi vi boste zmagali!

prijateljica iz Jugoslavije

Dragi moj prijatelj, ki trpiš lakoto in pomanjkanje! Ubog si, ker so ti tuji vojaki ubili očeta. Ti pa begaš in se skrivaš pred njimi. Rad bi ti pomagal, pa ne morem veliko. Rad bi, da bi bogati delili z revnimi vse, kar imajo. Potem ti ne bi bil lačen in raztrgan. Lahko bi hodil tudi v šolo, kot hodim jaz.

Pozdravlja te Janko Krnc, 3. razred

Ni dolgo tega, ko smo zbirali denar za torbice. Vsak razred je zbral za eno torbico. Poslali smo jih vam, da boste v njih nosili šolske potrebščine. Vemo, da ste reveži. Vesela sem, da sem tudi jaz prispevala nekaj denarja. Namesto da bi dala denar v hranilnik, sem ga z veseljem dala za vas, ker vem, da ste šolskih potrebščin zelo potrebni.

Anka Rugelj, 3. razred

Draga prijateljica, čeprav te še nisen videla, ti pišem. Živim v svobodni domovini Jugoslaviji. Hodim v šolo in se brezskrbno igram. Ti pa živiš v revni vasi Afrike in vso vašo vas pesti lakota. V vasi gospodarijo tujci in vsak dan koga odvedejo na morišče, češ da skriva upornike.

Tebi in vsem otrokom Afrike želim, da bi bili srečni in svobodni, kakor smo mi.

Metka Biško, 3. razred

Tudi pri nas v Jugoslaviji je pred leti divjala vojna. Po osvoboditvi so bili ljudje zelo revni. S pridnim delom pa so dosegli, da nam je danes vsem lepo. Sedaj živimo v novi Jugoslaviji. Mislim, da boš s torbico zadovoljna in da boš rada hodila v šolo. Želim ti mnogo veselja, še posebno pa odličnih uspehov.

Tadeja Zupan, 3. razred

Veliko sem slišala, da ste revni. Mislila sem si, da ne boste več tako prestrašeni in bojčči. Mami sem rekla, kaj bi bilo, če bi bili mi tako prestrašeni in izmučeni. Rekla je, da bi se potrudili. Zato tudi jaz rada pomagam. Mislim, da bi nam tudi vi pomagali, če bi bilo pri nas tako, kot je pri vas.

Lepo te pozdravljam in želim, da bi me prišel obiskat in da bi srečno potovali!

Martina Krajšek, 3. razred

Dragi otroki! Čeprav ne poznam tvojega imena, bi ti rada povedala, da pri nas v Jugoslaviji srečno in veselo živimo. Zvedela sem, da pri vas niste najbolj srečni. Naša šola pošilja tebi in otrokom iz Afrike torbice. Radi bi vam pomagali, da bi bili zopet srečni.

Lepo te pozdravlja tvoja Jugoslovanka Martina Ruperčič, 3. razred

Želim ti, da bi bil svoboden, kot sem jaz v Sloveniji. Slišal sem že, da ste v Afriki zelo revni. Nimate hrane in pijače. Jaz pa imam vsega dovolj. Zelo rad bi ti pomagal.

Lepo te pozdravlja Slavko Zihnerl, 3. razred

PRIJATELJSTVO, MIR IN KRUH ZA VSE

Prijateljstvo!

Mir!

Kruh!

Prijateljstvo ni samo to, da imaš rad svojega najboljšega prijatelja, s katerim skupaj preživljata vesele in žalostne trenutke. Prijateljstvo med narodi ne pomeni samo to, da narodi pomagajo drug drugemu. To pomeni, da pomagamo tudi narodu, za katerega vemo, da nam pomoči ne bo mogel vrniti, saj nima niti najosnovnejših pogojev za srečno življenje. Narod se bo ob tebi počutil kot ob prijatelju, za pomoč pa ti bo hvaležen na vsakem koraku.

Mir ni samo to, da te pri popoldanskem počitku nihče ne moti. To pomeni, da ne živiš v stalnem pričakovanju, da boš zaslišal sovražnikovo letalo, ki bo uničilo tvoj dom in družino, tvojega prijatelja in tovariša in tvojo nadvse drago domačo zemljo.

Kruh ni samo kos, ki si ga odrežeš od lepo zapečenega hlebca. Kruh je življenje, za katerega se borimo vse svoje dni. Pretrese me pogled na košček kruha, ki leži kraj ceste. Pomislim na otroke, ki bi morda zavriskali od veselja, če bi imeli ta košček. Tako pa umirajo od lakote, drugod pa razsipajo sredstva za uničevanje človeka. Ob mislih na lačne otroke trdno sklenem, da jim bom pomagala, kakor jim bom pač mogla. Ljudje bodo srečni šele tedaj, ko bo svet brez hinavščine, krivic, sovraštva in zla ter bosta svetu vladali svoboda in enakopravnost.

Dajmo, prijateljsko ponudimo roko prav vsem in tedaj bo povsod mir in tudi dovolj kruha za vse ljudi sveta!

Mihaela Gregl, 8. razred

Mir je največ vreden. Zanj se potegujejo vsi napredni ljudje na svetu. Velikokrat se sestanejo državnik~~i~~ ki si prizadevajo, da bi bil mir med narodi, a ne morejo najti skupnega jezika. Knjiga, glasba ali slika pa ne poznajo meja, ki jih je ustavril človek. One z ljubeznijo podirajo prograde in vežejo prijateljstvo med ljudmi. Vse to je kot golob, ki hoče z vejico miru združiti vse narode v svetu.

Če bi prijateljstvo vezalo vse ljudi na svetu in bi zavladal mir, ne bi bilo treba stradati mnogim našim vrstnikom po svetu. Kako radi bi dali vsak tisti košček kruha, ki je pri nas že preveč! Zares: s prijateljstvom in z mirom na svetu bi se marsikaj dalo popraviti. Pri tem pa lahko pomagamo tudi otroci, ki kažemo ljubeče srce do vseh tistih, ki se jim slabše godi kot nam.

Damjana Župan, 5. razred

Če razmišljamo o prijateljstvu med državami, vidimo, da naša domovina Jugoslavija z največjimi zaslugami tovariša Tita mnogo prispeva k miru med državami, bratski ljubezni in prijateljstvu. Vse to prehaja tudi na nas mlade, ne moremo mimo kruha, da ne bi pomislili na tiste, ki še vedno živijo v pomanjkanju.

Kako je lepo, če imaš prijatelja! On te brani pred sovražniki, on ti pomaga v nesreči! Kako lepo je, če narod vidi dobrega prijatelja v drugem narodu, če belec ne zaničuje črnca! Kako lepo bi bilo, če bi bili vsi narodi sveta med seboj prijatelji, ko bi vsi uživali bratsko ljubezen!

Prijateljstvo - mir - kruh - to so najlepše besede. Prijateljstvo je sreča, mir je veselje, kruh je bogastvo, zato dajmo ta zaklad še državam, ki so brez njega!

Jelka Gregorčič, 6. razred

Prijateljstva ne omejujejo razdalje ne barva kože in tudi narodnost ne. Prijateljstvo lahko uniči le vojna in človekove slabe lastnosti, ki jih le-ta razkrije. Se pilotu, ki spusti na tisoče bomb na nedožne žrtve, ne utrne misel, da je s tem postal morilec, ga nikoli ne peče vest za to?! Ali se nikoli ne spomni, da bi za milijone, ki so jih dali za bombe, lahko kupili hrane in zdravil za revne po vsem svetu! In ko nekateri po svetu trpijo lakoto, umirajo za boleznimi, živijo drugi v izobilju. Je to tako prav?

Mar ne bi bilo mogoče, da bi vsi živeli v slogi, delali za svoj obstoj, imeli dovolj hrane in denar, namenjen za orožje, bi uporabili za izdelavo novih zdravil in drugih potrebnih stvari za človeka vredno življenje?!

Tudi mali narodi lahko rušijo pregraje med ljudmi in ustvarjajo trdne vezi prijateljstva, s tem pa tudi mir in kruh prav za vse.

Miran Čiško, 8. razred

O T R O K I N V O J N A

"Dobila sem tri pisma iz štaba bataljona, ki se je v tistih krajih boril proti okupatorju. Dejali so mi, naj jih skrivaj odnesem na občino. Tako sem naslednje jutro vzela torbico, v katero sem spravila pisma in že navsezgodaj krenila proti veliki stavbi. Pot mi je prekrižal sosedov devetletni deček in skupaj sva krenila dalje. Četudi je bil njegov oče v partizanih, sem se bala, da bi opazil, da nosim pošto. Ko sva se tako pogovarjala o vsakdanjih stvareh, sva prispela do patrolje, ki je zaprla cesto in začela pregledovati ljudi. Patrolja nas je obkolila, tako da nihče ni mogel iz obroča. Začutila sem srh, ki mi je šel po vsem telesu. Pomislila sem: Ne uidej jim! Ujeli me bodo! Nisem več pomišljevala. S strahom sem stopala usodi naproti. Gledala sem, kako so pregledovali množico pred menoj in kako so le otroke brezbržno spuščali naprej. Hojo zaskrbljenost je opazil tudi deček, ki me je spremljal. Ko je bila pred nama le še stara ženica, mi je tiho dejal: Teta, če imate kakšna važna poročila za partizane, jih dajte meni; počakal vas bom na drugi strani, lahko mi zaupate. Presenečeno sem ga pogledala. Na obrazu so bili sledovi iskrenosti in dobrote. Nisem dolgo pomišljevala. Segla sem v torbico in iz nje privlekla pisma. Skril jih je pod pulover. Kot druge otroke je patrolja tudi nje ga spustila mimo. Oddahnila sem se. Ko sem tudi jaz prišla mimo, me je res čakal. Izročil mi je pisma, iz oči pa sta mu sijala ponos in sreča. Nisem vedela, kako naj se mu zahvalim, kajti zavedala sem se, da mi je rešil življenje. V zahvalo sem mu spletla tople nogavice, kajti česa drugega mu nisem mogla dati, ker je vsega pri manjkovalo."

Iz pripovedovanja stare mame sem spoznala, da so tudi otroci mnogo pripomogli, da sedaj uživamo svobodo.

Mihaela Gregl, 8. razred

KAKO SE PRIPRAVLJAMO NA OBRAMBO DOMOVINE

V šoli smo imeli obrambni dan. V vsakem razredu smo izbrali bolničarja, zastavonošo in kurirja ter komandirja. Bolničarji so imeli na rokavih rdeče križe in torbe. Zastavonoše pa so nosili zastave. Naša četa se je imenovala po narodnem heroju Milanu Majcnu. Bili smo kot prave čete. Hodili smo po ozkih brveh in skozi grmovje. Opraviti je bilo treba tri naloge. Za geslo so vedeli samo komandirji. Zbor je bil pri Jakličevi zidanici. Komandirji so poročali tovarišu komandantu, če so opravili vse naloge in če so srečno prispeli na cilj. Stražarji so stražili naša skrivališča. Pri zidanici smo si ogledali vrste orožja. Po mitingu smo se veselo vrnili domov.

Tudi pionirji se lahko pripravljamo na obrambo domovine.

Marijeta Gregorčič, 4. razred

Ne želim si vojne, toda tovariš Tito je dejal: "Ljubite svojo domovino in bodite jo pripravljeni braniti."

Ko poslušam po radiu ali po televiziji poročila, kako so onote vedno v rezervi in pripravljene bejevati se, me stisne pri srcu. Tako imajo tudi naši očetje kakšen dan orožne vaje in predavanja, da se ponovno seznanjajo z orožjem. Dekleta in žene pa imajo tudi vsako leto predavanja in tudi na šoli smo imeli obrambni dan. Takrat sem sklenila, da bom šla za bolničarko ali pa za kurirko, ko bom velika, ker hočem sodelovati in pomagati.

Martina Krajšek, 3. razred

Naša domovina je lepa. Lahko smo srečni, da živimo v svobodni domovini. Svobodo so priborili partizani. Pomagali so jim tudi otroci.

Tudi danes bi pionirji pomagali braniti domovino, če bi bilo treba. Pridno se učimo, da bomo veliko znali. Na obrambnem dnevu se pripravljamo, kako bi bilo, če bi morali v vojni hoditi v šolo.

Paziti moramo tudi na svoje zdravje, da bomo odporni pri delu. Jaz hodim k telovadnemu krožku, da bom spretna, ker so morali biti tudi kurirji spretni. Hodila bom tudi k pevskemu zboru, da se bom naučila lepih pesmi o domovini.

Tadeja Zupan, 3. razred

Tudi moja mama se pripravlja na obrambo domovine. Povedala mi je, da vsako leto redno obiskuje predavanja o civilni zaščiti. Tam se je naučila, kako je treba ravnati v elementarnih nesrečah in v času vojne. Ve tudi, kako se je treba zaščititi pred atomskim orožjem. Naučila se je, kako je treba negovati ranjene ljudi, kako se daje umetno dihanje. Veliko je slišala o zakloniščih. Ker je trgovka, mora vedeti, kako spravljati hrano na varno v primeru vojne. Na predavanju so jim povedali, kako se gasi z različnimi gasilnimi aparati in kako se prepreči požar.

V takih primorih je najbolj važno, da ne povzročiš preplaha, ampak pomagaš tam, kjer je najbolj potrebno.

najda Podlogar, 4. razred

Teta Katja mi je pripovedovala:

"Vsako podjetje, tovarna, ustanova ali krajevna skupnost mora ob napadu na našo domovino najprej poskriti važne dokumente in načrte. Zavarovati mora stroje v tovarnah in vse, kar bi bilo sovražniku v korist. Poskrbeti moramo za varnost otrok, starčkov in bolnikov. Poskrbeti je tudi treba, da se otroci varno unaknejo iz šol, če se slučajno v šoli. Vsak državljan, ki pa je sposoben braniti domovino, pa je dolžan pomagati po svojih močeh, da je sovražnik čimprej uničen in pregnan iz naše domovine."

Helia, da ne bi nihče napadel naše lepe domovine.

Samo Boško, 4. razred

NAŠI DOMOVINI JE BILA S KRVJO PRIBORJENA SVOBODA.
ZATO ZNAMO CENITI PRIZADEVANJA VSEH TISTIH, KI
HOČEJO SVOBODNO ŽIVETI IN JIM S SOLIDARNOSTJO
STOJIMO OB STRANI.
PRIPRAVLJENI PA SMO, DA OHRANIMO SVOBODO TUDI
ZA PRIHODNJE RODOVE!

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROŽKA OSNOVNE SOLE ŠENTRUPERT

šolsko leto 1977/78 leto VIII. številka 1

Likovni prilogi sta pod vodstvom mentorice I. Konestabo
naredila Jože Grčar in Mojca Lokar; odtis: Knjigotisk
Novo mesto

Uredniški odbor: Danjana Zupan, Mimi Lamovšek,
Andreja Urbič, Kristina Majcen, Miran Šiško in
Mihaela Gregl

Mentorja: D. in J. Zupan